

Andreas Eschbach
SKAITMENINIS JĖZUS,
Pirma knyga

Mokslinės fantastikos romanas

TARPTAUTINIS BESTSELERIS!!

Ši istorija prasidėjo tūkstantmečių sandūroje. Profesorius Vilfordas Smitas, jau kelis dešimtmečius atliekantis archeologinius kasinėjimus nuošaliausiose Izraelio vietovėse, suranda žmogaus griaučius, pragulėjusius kape nemažiau kaip 20 amžių. Be to, dviejuose kaukolės dantyse aptinkamos amalgamos plombos. O juk plombuoti dantis gydytojai pradėjo tik prieš kokius pusantro šimto metų! Tačiau tai tik žiedeliai. Šalia šių griaučių Stivenas Foksas, profesoriaus Vilfordo pagalbininkas, aptinka skaitmeninės SONY vaizdo kameros naudojimo instrukciją ir ją nuslepia.

Iš vokiečių kalbos vertė NOMEDA BERKUVIENĖ
Serija "Pasaulinės fantastikos Aukso fondas"
363 tomas. Serija įkurta 1990m.

Andreas Eschbach - DAS JESUS VIDEO
1998, 2002 bei Schneekluth Verlag GmbH, Munchen
Copyright © by Andreas Eschbach, 1998, 2002

Cover art copyright © Caveman, 2006
Vertimas į lietuvių kalbą © leidykla "Eridanas", 2006
Elektroninė versija © Knygute.lt, 2010

1

Jis laukė svečių nuo pat tos minutės, kai suprato išgarsėsiąs. Toks greitas pastarųjų pasirodymas jį nustebino, bet neapstulbino.

Iš pradžių tolumoje pakilo dulkių debesis, kurį jis tuojau pat pastebėjo akies krašteliu, paskui pakėlė galvą ir įsižiūrėjo įdėmiau svarstydamas, ar tik nuo įtempto laukimo pašliję nervai neiškrėtė pikto pokšto. Tokius dulkių debesėlius kelia mašinos, riedančios akmenuotu keliu, nusidriekusiu maždaug už mylios į pietvakarius nuo stovyklos. Ne, ten veikiausiai tik sunkvežimis, kuris važiuoja į artimiausią kaimą. Išties, taip ir bus. Ten visai ne tie, kurių laukė.

Vyras vėl nukreipė žvilgsnį į kelis kvadratinis centimetrus žemės, kurią jau ištisą valandą žarstė šerių šluotele. Tvyrojo karštis. Buvo birželis, ir nuo pat ankstauro ryto temperatūra pakildavo iki trisdešimties laipsnių bei aukščiau, o tada visi vengdavo net žiūrėti į termometrą. Lietaus žmonės neregėjo jau keletą savaičių, ir darbo atžvilgiu tai būtų buvę netgi gerai, tačiau viršutinis dirvos sluoksnis pavirto plonyčiu bjaurių, menkausio vėjelio sukeltamų

dulkių kilimu, ir dirbantieji jomis kvėpavo, rijo jas, atsinešdavo į palapines, ant žygio gultų, ir nebuvo jokios galimybės atsikratyti šių dulkių iki pat kasinėjimų pabaigos. Susimaišiusios su prakaitu jos sudarydavo ploną purvo plutelę, prieš kurią tapdavo bejėgis stovykloje sumontuotas ekonomiškasis lašantis dušas.

Taip, derėjo prisipažinti sau pačiam: jis laukė. Viduje kažkas net virpėjo iš nekantrumo. Atvirai sakant, dirbo tik siekdamas kaip nors užmiršti laukimą. Moneta, kurią ką tik aptiko plikomis rankomis žarstydamas dirvožemį viename perspektyviausių ruožų, buvo Judėjos karo laikų šekelis - vertinga moneta, kurią puošė gėlės su trimis pumpurais atvaizdas ir senovinis žydiškas užrašas pakraščiuose. Tyrinėtojas ilgai valė pinigą šluotele, ketindamas nufotografuoti ir įtraukti į kasinėjimų žurnalą. Kitu metu toks radinys būtų sužadinęs džiaugsmą. Didelės vertės sidabrinės monetas žydai kaldino tik trumpą Romos okupacijos periodo metą, kitaip tariant, Judėjos sukilimo laikais, kuris prasidėjo 66-aisiais metais, o 70-aisiais buvo nuslopintas romėnų karių. Tuomet griuvo Didžioji Šventykla bei prasidėjo judėjų išvarymas. Moneta - tai dar vienas radinys, leidžiantis tiksliai nustatyti atkastosios kapa-

vietės data.

Tačiau mintys visą laiką sukosi apie visai kitą radinį - vakarykštį, aptiktą vieno studento, jauno vyruko iš Jungtinių Valstijų, tačiau tik profesorius suprato šio radinio reikšmę. Oda pašiurpdavo vos pagalvojus. Iki šiol archeologai dar niekad nesusidūrė tu tokiu ypatingu daiktu, galinčiu išjudinti civilizacijos pamatus.

Dulkių debesis artėjo, šiuo metu pasiekė kelio atšaką ir, užuot dardėjęs toliau kaimo link, pasuko stovyklos pusėn. Čarlzas Vilfordas Smitas padėjo šluotelę ant atversto kasinėjimų žurnalo, tarp kurio puslapių girgždėjo smėlis, ir atsistojo.

Žvilgsniui atsiveriantis šių vietų peizažas suerzindavo archeologą kaskart, kai tik šis apsižvalgydavo aplink. Tuščia, negyva žemė driekėsi į tolumą skurdžiomis bangomis, be jokios augmenijos - išskyrus apgailėtinus pavienius žolių kuokštelius, išlikusius stambių akmenų pavėsyje. Pastarieji suteikė landšaftui bent šiokią tokį žalsvą atspalvį. Ties horizontu lyguma perėjo į senutėles kalvas, iš kurių pradinio aukščio ne ką tepaliko vėjas, švilpavęs aplink nesuskaitomus tūkstantmečius ir tebešvilpaujantis iki šiol. Nepaisant atviro horizonto, erdvės bei tolumos jausmas neapimdavo. Priešin-

gai, šioje vietovėje žmogus jausdavosi tarytum po svilinančiu didinamuoju stiklu. Šioje žemėje netgi fiziškai jautėsi sukoncentruota mažų mažiausiai trijų kultūrų istorija. Kiekvienas akmuo, kiekvienas perdžiūvęs krūmelis buvo sklidas prisiminimų apie kruvinas dramas ir negailestingus persekiojimus; tolimas Biblijos pranašų balsų atgarsis, rodos, vis dar aidėjo tarp kalnų, ir begalės maldų įkarštis varpė kūną tarytum radioaktyvūs spinduliai.

Tyrinėtojas neskubriai nusiėmė nuo galvos plačiabrylę skrybėlę nuo saulės, kurią visomet dėvėjo dirbdamas. Galvos apdangalas neučia tapo tarytum jo firminiu ženklu, ir ilgi metai paliko ant pastarojo savo pėdsakus. Archeologas išsitraukė iš kišenės kadaise buvusią baltą nosinę ir nusišluostė kaktą bei viršugalvį, kurį jau keletą dešimtmečių pamažu apleidavo pražilę plaukai.

- Šimonai, - pašaukė pusbalsiu.

Iš gretimos duobės pasirodė maždaug penkiasdešimtmečio vyro galva, apskritą veidą gaubė tamsūs garbanoti plaukai ir tanki barzda. Akys žvelgė abejingai. Jos ką tik stebeilijo į dviem tūkstančiais metų nuo šiandienos nutolusius laikus ir sunkiai grįžo į dabartį.

- Ką?

Čarlzas parodė į besiantinantį dulkių debesį:
- Turime svečių.

Jau buvo įmanoma įžiūrėti mašiną - ištįsusį tamsų limuziną, akivaizdžiai nepritaikytą tokiam akmenuotam keliui. Saulė žybčiojo šokdama ant chromuotų išorės detalių bei užtam-sintų stiklų, kai automobilis kratėsi per nesi-baigiančias duobes ir siūbavo it pasienio kate-ris per nemenką audrą.

- Svečiai? - Šimonas sunkiai atsistojo ir pa-žvelgė artėjančios mašinos pusėn. - Kas čia galėtų būti?

- Aukšti svečiai.

- kažkas iš vyriausybės?

- Dar aukščiau, - archeologas vėl užsivožė ant galvos skrybėlę ir įsikišo nosinę į kelnių kišenę. - Mūsų rėmėjas.

- Aha! - Šimonas Bar-Levas pažvelgė į kole-gą. Jiedu jau beveik dvidešimt metų dirbo drauge. - Keturioliktasis arealas, ar ne? Panoro pamatyti savo akimis. O kaip mes? Ar dar ilgai slėpsi, ką ten radai su tuo - kaip jis?

- Su Foksu, - kantriai atsakė Vilfordas Smitas. Prasta Šimono atmintis vardams jau seniai niekam ne paslaptis. - Su Stivenu Foksu.

- Taigi, taigi. Ir ką judu ten suradot su tuo

Foksu?

- Netrukus sužinosi.

- Bet žmogus limuzine sužinos anksčiau už mane?

- Taip. Patikėk manimi, Šimonai, kai sužinosi, apie ką bus kalbama, suprasi, kodėl taip elgiuosi.

Vilfordas Smitas apsidairė. Palydovinė nuotrauka nurodė jam šios gyvenvietės, kur mūsų eros pradžioje virte virė gyvenimas, pėdsakus. Remdamiesi šia nuotrauka, archeologai suplanavo devyniolika kasinėjimų arealų. Kiekvieno arealo viduje darbuodavosi tinkline sistema kasdami penkių metrų kvadratus. Žemės paviršiuje pažymėtas tinklelis likdavo nepažeistas ir sudarydavo tarp iškastų kvadratų reljefišką profilį - metro pločio skiriamąsias sienelės, tokiu būdu archeologai turėjo galimybę surikiuoti visus radinius bei detales suliniuoto tinklelio atžvilgiu. Toks buvo tradicinis, visame pasaulyje naudojamas metodas. Ir, suprantama, šios skiriamosios sienelės, kurias tyrinėtojai tarpusavyje vadindavo "kačių tilteliais", leisdavo patekti į visas iškastas duobes, kartais tapdamos siaurų lieptelių viršum prarajų sistema.

Iš devyniolikos pažymėtųjų arealų iš pradžių buvo kasinėjami tik penki perspektyviausieji. Tiksliau, nuo vakarykštės dienos - šeši. Vilfordas Smitas paliepė pristabdyti darbus keturioliktajame areale, ir atsilaisvinę darbininkai pradėjo nuiminėti viršutinius sluoksnius trečiajame. O viršum ypatingojo radinio vietos dabar buvo pastatyta didžiulė palapinė, kurią naktį saugojo du niūrūs jaunuoliai, ginkluoti užtaisytais automatais. Šie žmonės priklausė vienai Tel Avivo apsaugos tarnybai ir atsirado čionai praslinkus pusantros valandos po Čarlzo pokalbio telefonu su žmogumi, kuris dabar tikriausiai ir sėdėjo juodajame limuzine, artėjančiame prie kasinėjimų vietos.

Aišku, gandų nesustabdysi, šnekos netruko pasklisti. Vilfordui Smitui dingojosi, tarytum girdi jas vaikštinėdamas tarp kasinėjimų kvadratų. Dauguma darbininkų buvo savanoriai, laisvai samdomi jauni žmonės iš viso pasaulio, kuriuos čionai pristatydavo *Izraelio Senienų Valdyba*. Nuotykių ištroškę darbininkai už juokingą atlygį ir "prisilietimą prie senovės" sutikdavo keltis dar prieš aušrą ir ištisas dienas tampyti žemių bei akmenų pilnas pintines. Dabar savanoriai akies krašteliu stebėjo archeologus ir klausė savęs, kas gi čia iš tiesų

vyksta.

- Gal bus geriau, jei šiandien sustabdysime visus darbus, - pusbalsiu pasakė Čarlzas. - Reikia leisti žmonėms pailsėti.

Šimonas nustėręs pažvelgė į kolegą:

- Nutraukti darbą? Bet juk dar nėra trečios valandos nėra! Jie kaip tik pradėjo naują arealą, ir čia...

Vilfordas Smitas pajuto savo balse suskambančias nekantrumo gaides:

- Šimonai, visi jie - labai jauni žmonės, kunkuliuojantys energija ir sklidini smalsumo. Man vis vien, koku būdu tu viską sutvarkysi, bet nėra vienas šiandien vakare neturi prisiartinti prie keturioliktojo arealo, *all right*?

Šis pažvelgė į pašnekovą ilgu žvilgsniu ir tarp jųdviejų, kaip visuomet, atsirado tarpusavio supratimas, kurį abu laikė tam tikra magija.

- *All right*, - ne iškart atsakė Šimonas.

Šie žodžiai nuskambėjo tarsi pažadas. Tiesą sakant, čia ir buvo pažadas.

Vilfordas Smitas atsiduso ir sunkiai išlipo iš duobės ant siauro viršutinio dirvožemio tako - "kačių tiltelio". Kitoje pusėje, prie trečiojo arealo, jau stovėjo tie, apie kuriuos juodu ką

tik kalbėjo. Daugiausiai jauni vyrai ir vos kelios moterys, kurios čia jautė ypatingą dėmesį ir kentė aktyvias vyriškosios daugumos pastangas pelnyti jų prielankumą. Darbininkai žvilgčiojo čia į lėtai, beveik neryžtingai besiantinantį juodą automobilį, čia į kasinėjimų vadovą. Pastarasis bemaž fiziškai, oda jautė įsmeigtus žvilgsnius, kai ramiai žingsniu judėjo aikštelės pusėn. Bent jau tikėjosi, kad iš šalies jo eigastis atrodė būtent rami, o ne neįgali. Nuo to laiko, kai amžius persirito per septynias dešimtis, Čarlzas pradėjo prisiminti savo tėvą: šis mirė aštuoniasdešimties ir paskutiniuosius septynerius gyvenimo metus įgijo įprotį įkyrėti žmonai skundais dėl *progresuojančio organizmo irimo*, kaip kad pats sakydavo.

Juodasis limuzinas sustojo. Numerio ženklai geltoni - vadinasi, mašina Izraelio. Ir iš kur Izraelyje atsirado toks automobilis? Vilfordas Smitas nesiliovė stebėjęsis, kokius stebuklus šiame pasaulyje gali padaryti pinigai.

Atvykusieji neskubėjo lipti ir laukė malonioje kondicionuojamo salono vėsoje. Mokslininkui prisiartinus, iš kabinos išlipo vairuotojas - plačiaapetis, kariškai trumpai apsikirpęs gigantas, vilkintis bemaž karinę uniformą ir neabejotinai nešiojantis revolverį dėkle po pažastimi.

Sprendžiant iš to, kaip vyrukas atidarinėjo dureles, pagrindinė jo profesija buvo asmens sargybinis, o ne vairuotojas.

Nuo galinės sėdynės pakilęs žmogus ne tik buvo turtingas ir galingas, bet ir atrodė toksai. Tamsiai mėlynas kostiumas jam puikiai derėjo, nors kieno nors kito vilkimas būtų atrodęs visiškai netinkamas tokioje padėtyje. Tačiau Džonas linka taikytusi prie jo, o ne atvirkščiai. Net ir dykumoje, archeologinių kasinėjimų vietoje, esant kaitrios vasaros temperatūrai.

Jie mandagiai pasisveikino. Iki šiol buvo susitikę du kartus: pirmąsyk - kai kalbėjosi apie finansinę kasinėjimų paramą, o paskui dar kartą - kai Niujorke buvo atidaryta karaliaus Saliarono laikų archeologinių radinių paroda. Gerokai perdėtume sakydami, esą jiedu jautė simpatiją vienas kitam. Veikiau kiekvienas žvelgė į kitą tarytum į neišvengiamą blogį, su kuriuo tenka susitaikyti.

- Tai štai jūs ir sulaukėte, - pasisveikinęs prabilo Džonas Kaunas ir nužvelgė visą vietovę. Stebėti jį buvo gana įdomu: susidarė įspūdis, tarsi šios akys sugeba siurbte susiurbti kiekvieną turimos vaizdinės informacijos dalelę tuo pat metu žvilgsniu nusiaubdamos apylinkę. Atrodė, tarytum kalnai tuojau ims ir

klusniai palinks jo pusėn, prarasdami visas spalvas, arba nutiks dar kas nors panašaus. - Jūs suradote kai ką, kas nusipelno šiek tiek daugiau nei eilutė archeologijos žodyne?

- Atrodo, - pritariamai linktelėjo Vilfordas Smitas.

- Heinrichas Šlymanas surado Troją. Džonas Karteris atkasė Tutanchamono kapą. O Čarlzas Vilfordas Smitas... - pirmą kartą už galingojo kaukės šmėstelėjo šis tas žmogiško. - Turiu prisipažinti, jog vos iškenčiau, - pasakė rėmėjas. - Viso skrydžio metu neįstengiau galvoti apie nieką daugiau.

Čarlzas Vilfordas Smitas kviečiamai mostelėjo kadaisė britų armijai priklausiusios palapinės pusėn.

- Kad ir kokie būtų jūsų lūkesčiai, - patikino mokslininkas, - realybė juos pranoks....